

EMN INFORM

Identifikácia obetí obchodovania s ľuďmi v procese medzinárodnej ochrany a nútených návratov

1. ÚVOD

Tento EMN Inform je zhrnutím hlavných zistení zo štúdie EMN *Identifikácia obetí obchodovania s ľuďmi v procese medzinárodnej ochrany a nútených návratov*. Štúdia predstavuje súhrn zistení z 24¹ národných príspevkov zostavených na základe spoločnej špecifikácie, a je spracovaná v spolupráci s Európskou komisiou, národnými kontaktnými bodmi EMN a poskytovateľom služieb EMN. Týka sa žiadateľov o medzinárodnú ochranu, ako aj neúspešných žiadateľov, ktorým bolo vydané (právoplatné) zamietavé rozhodnutie alebo ktorí vystúpili z príslušného konania a sú v procese núteného návratu.

2. KLÚČOVÉ POZNÁMKY

- ★ **Legislatíva EÚ poskytuje ucelený rámec na zlepšenie identifikácie a ochrany obetí.** Smernica č. 2011/36/EÚ zaväzuje členské štáty, ktoré smernicu prevzali, aby vytvorili systémy na včasné odhalenie, identifikáciu a pomoc obetiam, a nedávno prijatá legislatíva EÚ ohľadom azylovej politiky zavádza povinnosť identifikácie a poskytnutia ďalšej podpory zraniteľným žiadateľom, vrátane obetí obchodovania s ľuďmi. Oba súbory ustanovení posilňujú možnosti obetí pri žiadaní o ochranu.
- ★ **Približne polovica všetkých (členských) štátov disponuje určitými údajmi o obetiach odhalených v rámci konaní o udelení medzinárodnej ochrany,** zdroje údajov sú však nejednotné a neúplné, v dôsledku čoho nie je možné poskytnúť komplexný obraz o rozsahu

problému na úrovni EÚ. No skutočnosť, že existujú dôkazy o obetiach obchodovania, ktoré neboli identifikované, môže znamenať, že im nebola poskytnutá ochrana a/alebo pomoc, na ktorú majú nárok v zmysle právnych predpisov EÚ.

- ★ Vzhľadom na uvedené možno za **dobrú prax považovať proaktívne metódy odhaľovania obetí obchodovania v (členských) štátoch,** pričom takéto metódy uplatňujú viaceré (členské) štáty, ako napr. **preverovanie všetkých žiadateľov o medzinárodnú ochranu, vzdelávanie sociálnych pracovníkov a poskytovanie informácií s cieľom ul'ahčiť nahlasovanie prípadov obchodovania samotnými obeťami.**
- ★ Mnohé (členské) štáty logicky kladú **väčší dôraz na odhaľovanie obetí obchodovania s ľuďmi v konaní o udelení medzinárodnej ochrany ako v procese nútených návratov** s cieľom odhaliť obeť v čo najskoršom štádiu. Vzhľadom na skutočnosť, že orgány zodpovedné za vykonanie návratov sa tiež môžu dostať do kontaktu s obeťami, väčšina (členských) štátov poskytuje aj týmto pracovníkom príslušné vzdelávanie ohľadom identifikácie a odhaľovania obetí obchodovania s ľuďmi.
- ★ **Všetky (členské) štáty ponúkajú možnosť postúpiť obeť poskytovateľom služieb, ktoré im poskytnú podporu, a niektoré štáty ponúkajú aj možnosti ochrany.** V prípade, že obeť obchodovania žiada o medzinárodnú ochranu a bola zároveň identifikovaná ako obeť obchodovania s ľuďmi, nie je povinná vstúpiť do konania o udelenie povolenia na pobyt pre obeť obchodovania s ľuďmi. Niektoré (členské) štáty uvádzajú, že obeť uprednostňuje zotrvanie v konaní o udelenie medzinárodnej ochrany. To

¹ Belgicko, Cyprus, Česká republika, Estónsko, Fínsko, Francúzsko, Grécko, Holandsko, Írsko, Litva, Lotyšsko, Luxembursko, Maďarsko, Malta, Nemecko, Poľsko, Portugalsko, Rakúsko, Slovenská republika, Slovinsko, Spojené kráľovstvo, Španielsko, Švédsko, Taliansko a Nórsko.

naznačuje, že v (členských) štátoch je potrebné postupne zavádzať komplexné možnosti ochrany.

3. POZADIE A KONTEXT

Obchodovanie s ľuďmi sa považuje za „novodobé otroctvo“ a za závažné porušenie základných práv v zmysle Článku 5(3) Charty základných práv EÚ, ako aj za závažnú formu trestného činu. V záujme zabránenia tomuto trestnému činu a poskytnutia pomoci tým, ktorí sa stali jeho obeťou, EÚ uznáva potrebu odhaľovať a identifikovať osoby, ktoré sa stali obeťou obchodovania s ľuďmi, a poskytnúť im prístup k pomoci, podporu a ochranu. Vzhľadom na utajený charakter obchodovania s ľuďmi a viacero iných faktorov, ktoré môžu odradiť obeť od nahlásenia trestného činu, zostávajú mnohé obeť neodhalené. Z tohto dôvodu EÚ vyzvala členské štáty, aby vypracovali „systematický prístup (prístupy) k identifikácii a ochrane obetí a poskytovania pomoci obetiam“, vrátane podpory „pravidelnej odbornej prípravy pracovníkov, ktorí sa môžu dostať do kontaktu s obeťami alebo potenciálnymi obeťami obchodovania s ľuďmi [...] s cieľom umožniť im identifikáciu a prácu s obeťami a potenciálnymi obeťami obchodovania s ľuďmi“.² Do tejto kategórie pracovníkov spadajú policajti, príslušníci pohraničnej stráže, imigrační pracovníci, prokurátori, advokáti, členovia súdnictva a súdni úradníci, inšpektori práce, pracovníci sociálnych a zdravotných zariadení a zariadení pre deti, a konzulárni pracovníci.

4. MIERA A ROZSAH PROBLÉMU

Viac než polovica všetkých členských štátov (AT, BE, CZ, DE, ES, FI, FR, IE, LU, MT, PL, SE, SK, UK) a Nórsko uvádzajú dôkazy o odhalení potenciálnych obetí obchodovania s ľuďmi v konaní o udelení medzinárodnej ochrany počas uplynulých piatich rokov. Ďalších päť členských štátov (EE, HU, LV, LT, SI) neodhalilo žiadne prípady obchodovania s ľuďmi. Dva členské štáty (FI, SK) majú štatistické dôkazy o potenciálnych obeťoch odhalených v procese nútených návratov (aj keď s nízkymi číslami). Ostatné členské štáty nedisponujú relevantnými štatistikami.

Väčšina (členských) štátov (BE, CY, CZ, DE, EE, ES, FI, HU, IE, LV, LT, LU, MT, NL, SE, SK, UK, NO) uplatňuje štandardné postupy pri odhaľovaní a identifikácii obetí obchodovania a pri ich odovzdaní do ďalších konaní po tom, ako sa v rámci konania o udelení medzinárodnej ochrany zistí, že ide o obeť obchodovania s ľuďmi. V mnohých prípadoch sú uvedené postupy opísané v usmerneniach (BE, DE, EE, FI, IE, LU, NO, UK), v predpisoch nelegislatívneho charakteru (soft law) (CZ, EE, ES, IE, LV, NL, SE, SK, NO) alebo dokonca v zákonoch (HU). Minimálne šesť (členských) štátov (AT, BE, EE, FR, LU, IT) v súčasnosti pripravuje alebo aktualizuje (napr. EE) svoje usmernenia zamerané na

podporu identifikácie obetí obchodovania v rámci konaní o udelení medzinárodnej ochrany.

Podobne, všetky členské štáty okrem siedmich (AT, DE, EL, FR, IE, MT, PL) uplatňujú štandardné postupy na odhaľovanie, identifikáciu a odovzdávanie potenciálnych obetí, ktoré sú v procese núteného návratu, pracovníkom zodpovedným za poskytnutie pomoci. Tri členské štáty (HU, IT, UK) a Nórsko majú uvedené mechanizmy zakotvené v zákone, ďalších desať štátov v predpisoch nelegislatívneho charakteru (soft law) (CZ, EE, ES, LV, NL, SK) alebo v usmerneniach (EE, FI, LV, LU, NL, UK, NO) s cieľom pomôcť pracovníkom odhaľovať potenciálne obeť v rámci procesov nútených návratov. Minimálne štyri ďalšie (členské) štáty (AT, FR, LU, SI) v súčasnosti pripravujú usmernenia na podporu identifikácie obetí v procesoch nútených návratov.

5. ODHAĽOVANIE A IDENTIFIKÁCIA OBEŤ

Ako sa odhaľujú obeť obchodovania s ľuďmi?

S ohľadom na to, že žiadatelia o medzinárodnú ochranu mohli byť vystavení rôznym formám prenasledovania a vykorisťovania (vrátane obchodovania s ľuďmi), polovica (členských) štátov proaktívne „preveruje“ z hľadiska náznakov obchodovania buď všetkých žiadateľov (CY, CZ, DE, ES, FI, LV, MT, NL, SK, UK) alebo žiadateľov s osobitným profilom, napr. ženy z určitých krajín, mužov/ženy vykonávajúcich prostitúciu, maloletých bez sprievodu (BE, IT, NO). Takéto preverovanie zahŕňa ciele zhrmažďovanie informácií s cieľom posúdenia možnej viktimizácie osoby prostredníctvom súboru otázok a/alebo posúdenia informácií o žiadateľovi na základe konkrétnych ukazovateľov, a to buď pri registrácii (ES, NL), počas spracovania žiadosti (DE, ES, LV, NL), alebo počas pobytu žiadateľa v azylovom zariadení (vykonávané pracovníkmi zariadenia – NL, SK). Niektoré (členské) štáty (napr. ES, FR, LT) uvádzajú, že k odhaľovaniu obetí prispieva aj všeobecné posudzovanie zraniteľnosti osôb (napr. lekárske vyšetrenie) vykonávané v mnohých azylových zariadeniach.

V prípade, že sa počas konania o udelení medzinárodnej ochrany nevykonáva proaktívne preverovanie žiadateľov, posúdenie skutočností a okolností v rámci tohto konania môže aj tak odhaliť možnú obeť obchodovania, keďže sa zbierajú informácie o krajine pôvodu, informácie o prenasledovaní alebo spôsobenej ujme, osobné okolnosti atď., ktoré môžu naznačovať, že žiadateľ sa stal obeťou obchodovania s ľuďmi. Závisí to však aj od toho, či obeť poskytnú správne množstvo a druh dôkazov, ktoré uľahčia odhalenie obeť, ako aj od toho, či sú orgány primerane vyškolené na rozpoznávanie toho, či vykorisťovanie uvádzané žiadateľom znamenalo obchodovanie s ľuďmi. V záujme zvýšenia schopnosti obetí samoidentifikovať sa ako obeť obchodovania niektoré (členské) štáty (napr. BE, CZ, ES, FI, IE, PL, SK, SE, UK) širšia medzi

² Stratégia EÚ na roky 2012 – 2016 zameraná na odstránenie obchodovania s ľuďmi

žiadateľmi o medzinárodnú ochranu informačné materiály na zvýšenie ich povedomia o obchodovaní s ľuďmi a o možnostiach pomoci na uľahčenie ich sebaidentifikácie a motivovanie k nahlasovaniu prípadov obchodovania. Česká republika, Estónsko, Maďarsko, Taliansko, Holandsko, Poľsko, Švédsko a Spojené kráľovstvo zaviedli linky pomoci, kde môžu potenciálne obeť obchodovania získať radu alebo nahlásiť, že sa stali obeťou obchodovania.

Aké sú ďalšie kroky?

Po odhalení obeť obchodovania sa azylové orgány buď okamžite obrátia na orgány (jeden z orgánov) zodpovedné za oficiálnu identifikáciu obeť (AT, CY, EE, EL, ES, IE, LT, LU, NL, PL), a/alebo poskytnú pomoc (IT, MT) bez akéhokoľvek ďalšieho vyšetrovania, alebo vykonajú druhotné posúdenie, či ide o obeť obchodovania, pred obrátením sa na ďalšie subjekty (napr. BE, CZ, DE, FI, HU, SE, SK, UK, NO). V troch členských štátoch (FI, SK, UK) a v Nórsku sú azylové orgány kompetentné (oficiálne) identifikovať obeť, vďaka čomu nie sú potrebné žiadne konzultácie. Jednou z výhod okamžitého postúpenia potenciálnej obeť do ďalšieho konania je to, že proces identifikácie vykoná osoba, ktorá je odborne spôsobilá na posúdenie indikátorov obchodovania s ľuďmi. No v prípadoch, keď príslušný oficiálny orgán je výlučne orgán činný v trestnom konaní (ako napr. v CY, EE, HU, IE, LV, LT, LU, NL, PL), môže to znamenať, že obeť je povinná do určitej miery „spolupracovať“ s orgánmi, čo žiadateľovi môže spôsobiť určitú traumu (napr. nemusí dôverovať príslušnému pracovníkovi atď.). V (členských) štátoch, kde môžu obeť identifikovať aj mimovládne organizácie alebo poskytovali sociálnych služieb (CZ, IT, LV), alebo kde sa uplatňuje špeciálny NRM (UK), môže byť tento tlak do určitej miery zmiernený.

Uplatňujú sa mechanizmy odhaľovania obeť aj vtedy, keď žiadateľ podlieha dublinskému nariadeniu?

Ak žiadateľ o medzinárodnú ochranu už predtým požiadal o medzinárodnú ochranu v inom (členskom) štáte a posúdenie žiadosti je zodpovednosťou daného (členského) štátu v zmysle dublinského nariadenia III, riziko toho, že obeť obchodovania zostane neodhalená, sa v niektorých (členských) štátoch zvyšuje. Len niektoré (členské) štáty (CY, CZ, FI, HU, IE, NL, UK, NO) uplatňujú mechanizmy na proaktívne odhaľovanie (potenciálnych) obeť obchodovania v rámci dublinských konaní, najmä v (členských) štátoch, kde sa uplatnenie dublinského konania posúdi pred prvým pohovorom a kde orgány nemajú k dispozícii možnosť preveriť a/alebo inak odhaliť obeť obchodovania. Článok 5 dublinského nariadenia III zavádza nové ustanovenie o vedení osobného pohovoru so všetkými žiadateľmi pred rozhodnutím o tom, ktorý (členský) štát je zodpovedný za spracovanie žiadosti, a to vo všetkých prípadoch s výnimkou prípadu, keď už žiadateľ poskytol informácie, ktoré sú relevantné na určenie zodpovedného členského štátu iným spôsobom, a keď žiadateľ utiekol. Vo väčšine členských

štátov sa dublinský transfer nevykonáva vtedy, keď existuje podozrenie, že osoba je obeťou obchodovania s ľuďmi, a to na základe individuálneho prístupu (AT, CY, CZ, EL, EE, FI, MT, NL, PL) alebo podľa zváženia príslušného orgánu (BE, FR, SE, UK), alebo z konkrétnych dôvodov zakotvených v právnych predpisoch (CY, FI, SI, UK, NO). V takýchto prípadoch prevzme zodpovednosť za spracovanie žiadosti hosťujúci členský štát. V ostatných (členských) štátoch možno transfer zastaviť z dôvodu toho, že ide o obeť obchodovania, len vtedy, keď sa zvažuje uplatnenie iného správneho konania, napr. keď má obeť udelenú dobu na rozmyslenie/povolenie na pobyt pre obeť (BE, EE, FI, FR, IE, LU, NL, SE, UK, NO), keď je začaté (predbežné) vyšetrovanie trestného činu (DE, EE, FI, FR, IE, IT, LU, NL, SE, UK, NO), alebo keď sa začal oficiálny proces identifikácie (FR).

Ak neúspešný žiadateľ, ktorý sa stal obeťou obchodovania s ľuďmi, vstúpi do procesu núteného návratu, existuje možnosť jeho odhalenia alebo identifikácie ako obeť?

V porovnaní s konaním o udelení medzinárodnej ochrany existuje oveľa menšia pravdepodobnosť, že štátni príslušníci tretích krajín, ktorí vstúpili do procesu nútených návratov, budú proaktívne preverení, či nevykazujú známky, že sa stali obeťami obchodovania. V prípade Írska a Spojeného kráľovstva je to tak preto, lebo sa predpokladá, že už boli vykonané všetky potrebné hodnotenia ohľadom osobnej situácie príslušnej osoby, ktoré by mohli byť relevantné, vzhľadom na to, že neúspešní žiadatelia už absolvovali predchádzajúce fázy konania týkajúceho sa ich žiadosti. Najbežnejším spôsobom odhaľovania obeť v procesoch nútených návratov je odhaľovanie obeť osobitne vyškolenými pracovníkmi a/alebo osobami s inými odbornými znalosťami v oblasti rozoznávania indikátorov, ktoré nasvedčujú tomu, že osoba sa stala obeťou obchodovania (napr. v zmysle bodu 4.1.2, špeciálne zamerané mimovládne organizácie, zdravotnícki pracovníci, právni poradcovia, ako aj policajní príslušníci). V niektorých (členských) štátoch (EE, FR, IE, NL, UK) sem patrí aj orgán zodpovedný za vykonanie návratu. Aj MVO s osobitným zameraním zohrávajú dôležitú úlohu pri odhaľovaní obeť obchodovania v procesoch nútených návratov, keďže predmetom ich zamerania je často presadzovanie práv navrátilcov a monitorovanie ich sociálnej situácie. Takéto MVO prichádzajú do kontaktu s obeťami počas návštev záchytných zariadení, prostredníctvom pastoračnej práce, alebo účasťou na realizácii núteného návratu (v niektorých členských štátoch majú niektoré MVO povolenie vystupovať ako nezávislí pozorovatelia nútených návratov).

Zdá sa, že orgány zohrávajú v procesoch nútených návratov väčšiu úlohu pri oficiálnej identifikácii obeť ako v konaní o udelení medzinárodnej ochrany. Je to dané tým, že nútené návraty zvyčajne vykonávajú príslušníci orgánov činných v trestnom konaní, ktorí majú zároveň právomoc vyšetrovať trestné činy

(vrátane obchodovania s ľuďmi). Keďže identifikácia (resp. neidentifikácia) obeť obchodovania má vplyv aj na proces núteného návratu, pred oficiálnou identifikáciou v rámci týchto konaní sa pristúpi k dôkladnému posúdeniu, či ide o obeť obchodovania (v CY, EE, IT, LV, NL, PL, SE, UK). V troch (členských) štátoch (FR, HU, NO) je orgán zodpovedný za vykonanie návratu kompetentný identifikovať obeť. Len v piatich členských štátoch (BE, EE, EL, MT, SK) je orgán (orgány) zodpovedný za identifikáciu kontaktovaný okamžite na vykonanie ďalšieho vyšetrovania/druhotného preverovania, a v ďalších troch štátoch nie sú zavedené žiadne štandardné postupy (IE, LT, SI).

Čo je potrebné urobiť na pozastavenie príkazu na návrat?

Vo všetkých (členských) štátoch sa využívajú mechanizmy na pozastavenie príkazu na návrat minimálne dovtedy, kým sa nezistí, či má obeť nárok na povolenia na pobyt/ochranný štatút ako obeť obchodovania s ľuďmi. Druhotné posúdenie vykoná buď orgán činný v trestnom konaní / NRM (AT, CY, EE, FI, FR, LT, LV, SK, UK) alebo orgán, ktorý je kompetentný pozastaviť príkaz na návrat (BE, ES, FI, IE, IT, NL, PL, SE, SI, NO). V Írsku sa musí identifikovaná obeť najprv obrátiť so žiadosťou o pozastavenie návratu na súd alebo na príslušného ministra.

Ak štátny príslušník tretej krajiny, ktorý podlieha nútenému návratu, sám nahlási, že sa stal obeťou obchodovania, a orgány zodpovedné za vykonanie návratu dospejú k záveru, že ich tvrdenie je nepravdivé, v niektorých (členských) štátoch (AT, ES, HU, IE, LT, NL, UK) je možné podať na súd oficiálne odvolanie voči zamietavému rozhodnutiu. To však môže byť problematické v prípade obetí, ktoré budú musieť podstúpiť zdĺhavé a niekedy komplikované postupy. To poukazuje na význam zjednodušenia postupov pri odhaľovaní obetí obchodovania primeraným vzdelávaním pracovníkov, ktorí sa dostávajú do kontaktu s potenciálnymi obeťami v konaniach o udelení medzinárodnej ochrany pred tým, než je vydaný príkaz na ich vrátenie.

Aké druhy vzdelávania absolvujú pracovníci orgánov zodpovedných za medzinárodnú ochranu a nútené návraty?

Väčšina členských štátov zabezpečuje určitú formu špeciálneho vzdelávania na podporu azylových orgánov pri odhaľovaní obetí obchodovania s ľuďmi v konaniach o udelení medzinárodnej ochrany (napr. vzdelávanie ohľadom indikátorov obchodovania s ľuďmi alebo techniky zostavovania profilov žiadateľov). V desiatich členských štátoch je takéto vzdelávanie povinné. Ešte stále však existuje priestor na zavádzanie vzdelávacích aktivít v rámci príslušných orgánov na pravidelnejšej a častejšej báze vo väčšine (členských) štátov. Členské štáty, ktoré zabezpečujú vzdelávanie ohľadom vedenia rozhovorov so zraniteľnými osobami, môžu nepriamo

prispieť k odhaľovaniu obetí aj vytváraním prostredia, ktoré obeť motivuje k tomu, aby sa samoidentifikovala ako obeť obchodovania. V záchytných táboroch sú pracovníci často vyškolení v oblasti komunikačných metód, budovania vzťahov a poradenstva potenciálnym obeťami.

Vzdelávanie pre pracovníkov, ktorí sa zúčastňujú na výkone nútených návratov, je povinné len v dvoch (členských) štátoch. Zdá sa však, že v tejto oblasti nastane zmena, keďže povinné vzdelávanie plánujú v najbližších rokoch zaviesť aj niektoré ďalšie členské štáty (FR, HU, NL, LU, PL).

Všetky vnútroštátne orgány zodpovedné za prechádzanie obchodovaniu s ľuďmi zohrávajú dôležitú úlohu pri podpore a realizácii vzdelávania pre azylové orgány a orgány vykonávajúce návraty. V niektorých (členských) štátoch sú partnermi vzdelávacích programov mimovládne a medzinárodné organizácie, a dôležitú úlohu pri zabezpečovaní vzdelávania v mnohých (členských) štátoch zohráva aj EASO. Zapojenie agentúr EÚ a medzinárodných organizácií v tejto oblasti zároveň prispieva k zosúladieniu prístupov v zmysle medzinárodných štandardov.

6. REFERENČNÉ MECHANIZMY

Aké referenčné mechanizmy sa uplatňujú?

Vo väčšine (členských) štátov (AT, BE, CY, ES, FI, FR, ES, HU, IE, IT, LV, LU, MT, PL, SE, SI, SK, UK, NO) je možné poskytnúť pomoc prispôbenú potrebám obetí obchodovania s ľuďmi počas doby, kým je ešte (potenciálna) obeť obchodovania s ľuďmi účastníkom konania o udelení medzinárodnej ochrany, bez postúpenia do iných konaní/konania o udelení pobytu. Táto zákonná pomoc sa poskytuje buď prostredníctvom primeranej pomoci v záchytných táboroch (napr. špeciálne poradenstvo), špeciálnych štátnych programov pre obeť obchodovania s ľuďmi alebo zraniteľné osoby, štátom financovaných mimovládnych organizácií alebo prostredníctvom štátneho systému sociálneho zabezpečenia (napr. vo forme dodatočných (cielených) príspevkov). Základné predpoklady prístupu k tejto forme podpory sú v jednotlivých (členských) štátoch rôzne, a v niektorých prípadoch môžu tieto predpoklady (napr. ak je jedným z nich spolupráca s orgánmi) odradiť obeť od vyhľadania pomoci. V týchto situáciách môžu práve MVO zohrať úlohu pri informovaní obeť a poskytnutí pomoci počas celého procesu. Ďalšie (členské) štáty uvádzajú, že je potrebné štandardizovať postupy pri postúpení potenciálnych obetí obchodovania s ľuďmi do takýchto podporných systémov, čo by sa mohlo dosiahnuť zvyšovaním informovanosti orgánov.

Niektoré členské štáty (CY, EE, ES, FI, FR, HU, IT, LV, LT, LU, MT, PL, SE, UK) poskytujú žiadateľom možnosť požiadať súčasne o medzinárodnú ochranu aj o povolenie na pobyt v zmysle Smernice č. 2004/81/ES alebo o povolenia na pobyt v rámci rovnocenných vnútroštátnych opatrení. Vo všetkých uvedených

(členských) štátoch sa vyžaduje oficiálna identifikácia, aby bola obeti poskytnutá doba na rozmyslenie, a to aj v prípade, keď zostane v konaní o udelení medzinárodnej ochrany (s výnimkou FI a SE). Na základe informácií je však zjavné, že väčšina obetí radšej zotrvať v konaní o udelení medzinárodnej ochrany, kým nie je vydané právoplatné rozhodnutie o príslušnej žiadosti. Minimálne v dvoch členských štátoch (NL, PL) je konanie v zmysle Smernice č. 2004/81/ES dočasne pozastavené do času, kým sa najprv nevydá rozhodnutie o žiadosti o medzinárodnú ochranu.

V ôsmich (členských) štátoch (AT, BE, EL, IE, NL, SI, SK, NO) žiadatelia nemôžu zotrvať v konaní o udelení medzinárodnej ochrany súčasne s využívaním práv a služieb poskytovaných v zmysle Smernice č. 2004/81/ES alebo s inými rovnocennými vnútroštátnymi konaniami.

Ak po stiahnutí žiadosti obeti nie je udelené povolenie na pobyt v zmysle Smernice č. 2004/81/ES alebo iného rovnocenného vnútroštátneho konania, môže opätovne iniciovať azylové konanie v niektorom z týchto členských štátov (AT, BE, EL, IE, SI), je však povinná predložiť nové dôkazy podporujúce jej žiadosť (v IE) a požiadať o povolenie príslušného ministra alebo (v SI) dokázať, že svoju žiadosť stiahla pod nátlakom alebo z donútenia.

7. ĎALŠIE INFORMÁCIE

Podrobnejšie informácie o tomto informačnom letáku EMN a/alebo o akýchkoľvek iných aspektoch činnosti EMN môžete získať na HOME-EMN@ec.europa.eu.

Spracované v marci 2014